

SEVİL ATASOY

—
Polisiye
İnceleme
—

CINAYET KOKUSU

Prof. Dr. Sevil Atasoy, Alman Lisesi ve İstanbul Üniversitesi Kimya Fakültesi'nin ardından İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde biyokimya uzmanı, doktoru, doçent ve profesörü oldu.

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Biyokimya Anabilim Dalı'ndaki öğretim üyeliğinin yanı sıra, 1980-1993 arasında Adalet Bakanlığı Adli Tıp Kurumu Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi Başkanlığını, İstanbul Üniversitesi Adli Tıp Enstitüsü'nün 1987-2005 yılları arasında Müdürlüğünü yürüttü; biyokimya, kriminalistik ve kriminolojinin farklı alanlarında lisans, yüksek lisans ve doktora dersleri verdi; tez danışmanlığı yaptı ve 2009'a kadar İstanbul Üniversitesi'ndeki öğretim üyeliğini sürdürdü.

Halen İstanbul Üsküdar Üniversitesi'nde rektör yardımcılığı, Adli Bilimler lisans bölüm başkanlığı, Adli Bilimler ve Ceza Adaleti lisansüstü eğitimleri verilen Bağlımlılık ve Adli Bilimler Enstitüsü Müdürlüğü ile Şiddet ve Suçla Mücadele Uygulama ve Araştırma Merkezi Müdürlüğünü yürütmektedir.

2005-2010 arasında Birleşmiş Milletler Uluslararası Uyuşturucu Kontrol Kurulu (INCB) üyesi olan ve 2009-2010 dönem başkanlığını üstlenen Atasoy, Ekonomik ve Sosyal Konsey tarafından 2017-2022 arasında görev yapmak üzere yeniden seçildi.

Biyokimya, toksikoloji ve genetik alanında çok sayıda bilimsel yayını olan Sevil Atasoy, 2005-2009 arası, *Hürriyet* gazetesinde "Delil Avcısı" adlı sayfada haftalık adli bilim yazıları kaleme aldı, CNN Türk'te "Suç ve Delil", HaberTürk'te "Acayip İşler", NTV'de "Gel Zaman Git Zaman" tartışma programlarını yaptı, Kanal D'de Okan Bayülgen ile birlikte sunduğu "Muhabbet Kralı" programı İsmail Cem En İyi Talkshow Programı Ödülü'nü kazandı. Yine Kanal D'de, "Kanıt" adlı yüz bölüm süren polisiye dizinin konsept sahibi ve hikâye danışmanlığı ile sunuculuğunu üstlendi. Ekim 2019'dan itibaren TLC Türkiye kanalında "Sevil Atasoy ile People Dergisi Araştırıyor" programında yorumcu olarak yer aldı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Labirent

Bu Ayak İzi Senin, Dr. Watson!

Karanlığa Yolculuk

Her Çikolata Yenmez

Kusursuz Cinayet Yoktur

Yeraltındaki Melekler Yerüstündeki Şeytanlar

Acayip İşler

Züppe Kocanın Şarkıcı Karısı

Çürük Elmalar Masum Mahkûmlar

CİNAYET KOKUSU

Yazan: Sevil Atasoy

Editör: Kemal Küçükgedik

Yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2022 / ISBN 978-625-8215-16-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Tuğrul Üçyiğit

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Cinayet Kokusu

Sevil Atasoy

İçindekiler

Sunuş.....	11
Şeytanın son düğümü.....	15
Kırmızı odalar.....	55
Seri katiller her yerde.....	64
Bütün kabahat Agatha Christie’de.....	72
Hayali dedektifler.....	82
Kadınlar neden polisiye izler?.....	86
Seri katil avcıları.....	89
Tek başına ölmek için çok yalnız olmak.....	99
Hikikomori yeniden.....	107
Avcıların en ünlüsü.....	115
Kan kokusu.....	121
Bir tutam toprak.....	128
Karısını öldürmeyen Çinli.....	134
Cennette bana yer olur mu?.....	147
Neler oluyor hayatta?.....	165

*Öldüm bütün ölümlerle ben şimdiye dek,
Yeniden isterim ölmek bütün ölümleri,
Ağacın ölümünü ölmek tahta tahta,
Taş taş dağın ölümünü,
Toprak ölümünü kumun.
Çıtırdayan yaz otlarının ölümünü yaprak yaprak
Ve kanlı ve zavallı ölümünü insanoğlunun.*

Hermann Hesse (1877-1962), Bütün Ölümler

*Alle Tode bin ich schon gestorben,
Alle Tode will ich wieder sterben,
Sterben den hölzernen Tod im Baum,
Sterben den steineren Tod im Berg,
Irdenen Tod im Sand,
Blätternen Tod in knisternden Sommergras
Und den armen, blutigen Menschentod.*

Hermann Hesse (1877-1962), Alle Tode

Sunuş

Çin Halk Cumhuriyeti'nin Wuhan adlı bir kenti olduğunu öğrendiğimizde aralık ayının son günleriydi. 2019 yılı. Meğer Wuhan, Hubei eyaletinin on bir milyonluk başkentiymiş. Orta Çin'in politik, ekonomik, finansal, kültürel ve eğitim merkeziymiş. Başka önemli kentlere sayısız demiryolu, kara ve havayolu bağlantısı varmış. İçinden iki önemli nehir geçermiş. Çin'in Chicago'su denirmiş hatta. Üç yüz elliden fazla araştırma enstitüsü, önemli üniversiteleri varmış. Balık pazarından yayılan o hastalık olmasaydı eğer bütün bunları nereden bilecektik ki?

2020 yılı Şubat başında Viyana'daki görevimdeydim. Birleşmiş Milletler Uluslararası Uyuşturucu Kontrol Kurulu'nun on üç üyesinden biri olan Çinli psikiyatri uzmanı Prof. Dr. Wei Hao'nun, Wuhan'ın bin yüz kilometre kuzeyindeki Beijing'de (Pekin) yaşadığı halde, ülke dışına çıkışına izin verilmediğini öğrendiğimizde doğrusu biraz şaşırıldık. Çünkü karantinaya alınan Wuhan'dı, Beijing değil.

Uzunca bir süre, çeperinde taca benzer çıkıntılar olduğundan Corona diye adlandırılan, sonunda COVID-19 resmi adına kavuşan ölümcül bir virüsün Wuhan'dan Çin geneline, ardından 118 ülkeye yayılarak 4.200 kişiyi öldürmesine ve her gün bir yenisi yayınlanan haritalarda ülkemize doğru yaklaşmasını izledikçe ürkmedik değil, ama memleketimize uğramadan sonlanacağı umudunu taşıyıp durduk.

Elbette öyle olmadı. 11 Mart 2020'de Türkiye'de ilk, ertesi gün de ikinci hastaya tanı kondu. Kolonya ve makarna kuyruklarından söz etmeme gerek yok. Bu topraklarda yaşayan her birey kaygı ve korku düzeyinin nerelere ulaştığına tanık olmuştur. Birlikte çalıştığım meslektaşlarım haftalarca yaşam nedeniyle risk grubunda olduğum ve istirahat etmem gerektiği konusunda başımın etini yiyip dursalar da günlük rutini mi bozmayıp ülke içinde Konya ve Ankara'ya gidip geldim. Hatta 12 Mart 2020 günü Üsküdar Üniversitesi Adli Bilimler'in değişik basamaklarında görevli on altı öğretim üyesi ve dört öğrencimizle Çalışma Genel Müdürlüğü'nde bir toplantıya katılıp, geri döndük.

Bu tren yolculuğundan neden söz ettiğimi merak etmişsinizdir. Bu yolculuğun benim için iki önemi var. İlki, daha adil bir dünyaya ulaşmak üzere başlattığım girişimleri kırk yıldır engellemeye çalışanlar ile bu gayretlerimi bütün yürekleriyle destekleyenlerin kimler olduğunu genç kuşaklara gösterebilmiş olmam. İkincisi, elinizde tuttuğunuz kitabı yazmaya karar vermiş olmam. Hastalanmamdan korkarak eve kapanmama, dolayısıyla kitabın ilk öykülerini yazmama vesile olan kızım Selin Atasoy'a, üçüncü hatta dördüncü baharı yaşamamı sağlayan, her an üzerime titreyen genç meslektaşlarım Kaan Yılcıoğlu, Tuğba Ünsal, Aylin Yalçın Sarıbey ve Zekai Genç'e, Cinayet Kokusu'nu ilk okuyan ve değerli katkılarını esirgemeyen Faruk Atasoy'a en içten teşekkürlerimi sunarım.

Covid-19, dünya genelinde altı yüz milyon kadın ve erkeğe bulaştıktan ve altı milyondan fazla can aldıktan sonra inişe geçti. Ben bu arada iki Sinovac, dört Biontech aşısı oldum. Şimdilik hastalık beni teğet geçmişe benziyor. Doğrusu bazı kötü alışkanlıklarımın beni koruduğuna inanıyorum.

Elinizde tuttuğunuz bu kitap, 2006 yılında Labirent ile başlayan gerçek suç öykülerini kaleme aldığım serinin onuncusu.

Belki fark etmişsinizdir, bu yıl içinde sevgili Okan Bayülgen serinin altıncısı Kusursuz Cinayet Yoktur'u Storytel için okudu. Yazarken değil, dinlerken ürperdiğim on saatlik bir kayıt oldu. Bu arada beni cümlelerin uzunluğu, garip adların varlığı, dipnotların fazlalığı yüzünden yiyip bitirdi. Belki günün birinde lütfedip Cinayet Kokusu'nu da okur diyerek bu kez cümleleri kısaltmaya, dipnotları azaltmaya çalıştım ama Çinlilerin ve Japonların adları yine kâbusu olacak.

Sevil Atasoy
Mart 2020 - Eylül 2022, Nişantaşı

Şeytanın son düğümü

*Güzel bir kadının ölümünden daha şairane bir şey yoktur.
Es gibt nichts Poetischeres als den Tod einer schönen Frau.*

Friedrich Nietzsche, 1883

Seri katil Jack Unterweger'in günlüğünden, 16 Temmuz 1975

Seri katillerle ilgili bilimsel araştırmaların bir bölümü saldırı-ganın kim olduğunun nasıl anlaşıldığına, bir bölümü nasıl yakalandığına ilişkin baş döndürücü öykülerle doludur. Bununla birlikte pek çok soruşturmanın başarısında katilin hatasının da payı olduğu unutulmamalı. Yakalanmak amacıyla bilerek hata yapan, sıradan bir suç işleyerek yakalanmayı kolaylaştıran ya da pişman olup teslim olanların sayıları toplandığında, yüzde otuz gibi bir orana ulaşılır ki, bu da her üç seri katilden birinin aslında yakalanmak "istediğini" gösterir. Seri katillerin hepimiz gibi vicdan sahibi olduklarını düşünmek safdillik olur. Çünkü teslim olanların bile pek azı, sorgusunda ya da cezası yüzüne okunduğunda yaptıklarından pişmanlık duyduğunu dillendirmiştir.

Nasıl yakalandıklarına dair mutlaka bir sınıflama yapılmak istenirse, listenin ilk sırasına soruşturmayı yürüten güvenlik birimleri ile kriminal laboratuvar çalışanlarının ortak aklını ve yaratıcı yaklaşımlarını yerleştirmeli. Kanımca ikinci sırada, soruşturmada yer alan bir polisin, yıllar sürse bile dikkatli ve ısrarcı biçimde iz sürmesi gelir. Elbette bu süreçte mucizeler de olmaz değil. Bir türlü ele geçmediğini gören katilin, kendisini polisten akıllı sanması, giderek daha fazla kendine güvenmesi,

bu yüzden daha cesur ve dikkatsiz davranması, beklenmedik hatta “aptalca” hatası son noktayı koyar. Herhangi bir şeyi gören, öğrenen ya da duyan bir tanığın ortaya çıkması, kurbanın saldırıdan canlı kurtulması, ayrıca katilin suç ortağının polise gitmeye karar vermesi de mümkündür. Nihayet, katilin kendisi herhangi bir nedenden teslim olur.

Özetlenecek olursa, bugüne değin nasıl yakalandıklarını incelediğim iki yüzün üzerindeki seri katili artık yukarıda açıkladığım beş büyük sınıfa ayırıyorum. *Yeraltındaki Melekler Yeriüstündeki Şeytanlar* adlı kitabımda yer alan “Seri Katil Yakalama Rehberi”ndeki gibi on ikiye değil. Bu yazımı, ilk sınıfa bir örnek vererek sürdürmek isterim. Yani soruşturmayı yürüten güvenlik birimleri ile kriminal laboratuvar çalışanlarının ortak aklı sayesinde yakalanan biriyle.

Dere yatağındaki çıplak kadın

Kadının bedeni, 1990 yılının 15 Eylül günü, sabahın erken saatlerinde Çekoslovakya’nın (günümüzün Çek Cumhuriyeti) başkenti Prag’ın hemen dışındaki ormanlık alanda, Břežanský deresi kıyısında bulundu. Sırtüstü yatmıştı. Üzeri, irili ufaklı dallar ve yapraklarla örtülüydü, bacaklarının ayırık olduğu görülüyordu. Dizlerine ulaşan gri çorapları, parmağındaki altın nikâh yüzüğü dışında çırılçıplaktı. Hem elle hem de bir cisimle boğulmuştu. Ancak boğmakta kullanılan cisim her neyse ne kadının boynunda ne de etraftaydı. Kalçasında tek ve fazla derin olmayan bir bıçak yarası vardı. Giysileri ve çantası kayıptı.

Kısa bir süre sonra Vlatava nehri kıyısından geçenler aralıklı olarak atılmış kadın giysileri buldular. “Geri dönerken araçtan teker teker atmış” diye yorumladı bir polis. Kurbanın boyuna, kilosuna uygundu. Zaten az ötede kimliği de bulundu. “Anlaşılan

giysilerden sonra kimliği de atmış, şehre doğru sürmüş” dedi bir başka polis. Gerçi bu sonuca varmak için fazla zeki olmaya gerek yoktu.

Yarı karanlık bir odada toplanmış yirmi kadar cinayet büro çalışanı, Çek Merkezi Polis Teşkilatı’ndan Yüzbaşı Jaroslav Hlavac’ın yansıttığı olay yeri inceleme fotoğraflarını izlerken, “Olay apaçık ortada, önce kimliğini almış, şehre dönerken nehre atmış” dedi Hlavac. “Gerçi boğulmuş, bıçaklanmış ve dövölmüş, her yanı çürük içinde ama cinsel saldırıya uğramamış.” “Doğru” diye araya girdi bir ses “tamponu otopsi sırasında biz çıkarttık. Ne olay yerinde ne de kadının üzerinde semen vardı. Ölüm zamanı, bize göre dün gece.” Sesi duyulan kişi, sağlıklı, olağanüstü güzellikteki sarışın kadının otopsisini yapan adli tıp uzmanıydı. Her zamanki gibi gerekli incelemeler için kan, idrar ve iç organlarından örnek almış, kâğıt zarf içine 20-30 saç teli yerleştirmişti. Üç yıl sonra bu saç telleri, Viyana Polis Teşkilatı Cinayet Büro amiri Ernst Geiger’in bir BMW otomobilden toplattığı üç sarı telle birlikte İsviçre’nin Bern Üniversitesi Adli Tıp Enstitüsü öğretim üyesi Dr. Manfred Hochmeister’in tezgâhında olacaktı.

Ertesi sabah aynı toplantı odasında aynı memurlar yine toplandı. “Mađdurenin adı Blanka Boçková, otuz yaşında, evli, iki çocuk sahibi. Eřiyle birlikte yaşıyor. Prag’daki bir kasap dükkânında çalışıyormuş. Geceleri dışarı çıktığına, başka erkeklerle buluştuğuna dair dedikodular var. Profesyonel bir seks işçisi değil. Onu en son Martin adında biriyle barda görmüşler. Bir ara bağrışmalar olmuş, kadın mekânı terk etmiş. Sokakta son görenlere göre kırk yaşlarında, iyi giyimli, ufak tefek biriyle konuşuyormuş” diye bilgi verdi genç bir komiser. İzleyen günlerde Yüzbaşı Hlavac’ın önüne onlarca kişiysi oturtular. Hepsini büyük bir dikkatle, zaman zaman sertleşerek sorguladı, hiçbir ipucuna ulaşamadı.

Gelir dediler, iskeletini buldular

Aradan kırk bir gün geçti. 26 Ekim 1990 gecesi Prag'ın beş yüz yirmi kilometre güneyinde Avusturya'nın Graz şehrinde, Brunhilde Masser ortadan kayboldu. Brunhilde, otuz dokuz yaşındaydı ve son on yıldır hayatını seks işçiliğiyle kazanıyordu. On yıl kadar sonra UNESCO'nun Dünya Mirası Listesi'ne girecek olan Graz'da tıpkı Avusturya'nın diğer yerlerinde olduğu gibi seks işçiliği suç değildi. Onların öldürüldüğüne de pek rastlanmazdı, yılda ya bir ya iki. Bu yüzden başlangıçta Brunhilde'nin cinayete kurban gittiği kimsenin aklına gelmedi.

Kayıp ihbarlarında çocuk olsun, büyük olsun, "Durun bakalım, belki şehri terk etmiştir, bir yerlerden çıkıverir, bekleyelim belki geri döner" söyleminin ne kadar yanlış olduğunu tekrarlar dururuz. Graz polisinin Brunhilde'nin geri dönüşünü beklemesi de işte böyle bir hataydı.

Yetmiş gün sonra, 5 Ocak 1991'de, Graz'ın kuzeyindeki ormanlık alanda oynayan çocuklar yüzükoyun yatan, bedeni kurumuş yapraklarla örtülü, neredeyse iskeletleşmiş bir kadının kalıntılarını buldular. Çıplaktı, üzerinde sadece mücevherleri vardı ve onlar sayesinde kimliğini saptayabildiler. Elbiseleri de çantası da görünürde yoktu. Cinayet şehir dışında işlendiğinden olay yerine gelenler polis değil, jandarmaydı. Hayvanlar kalçasının bir bölümünü koparıp götürmüştü. Muhtemelen kadını tüketmeye oradaki kanayan bir yaradan başlamışlardı. Nitekim patoloji uzmanı otopsi raporuna, "Keskin bir cisimle bıçaklanmış ve genişçe bir bağla, büyük bir olasılıkla külotlu çorabıyla boğulmuş" diye kaydetti. Ancak ileri derecede çürümüş olduğundan kesin ölüm nedenini belirleyemedi. Jandarma, soruşturmayı Graz polisine devretti. Kurban, polisin 26 Ekim 1990'da, "Az bekleyelim, geri gelir" dediği Brunhilde Masser'den başkası değildi.

Merdivanlerden çıkarken, "Ne kokusu bu?" diye sordu polislerden biri. Burunları her kokuya alışık; benzin kokusu, yanık kokusu, esrar kokusu, küf kokusu, devriye aracının arka koluğuna oturttukları tutuklunun ter kokusu ve elbette ölü kokusu... "Her kokuyu unutabilirsin ama ölü kokusunu asla." Emekli memurların teşkilata yeni girenlere tekrarladıkları bir cümleydi bu. Dairenin kapısını, "Aç, polist!" diye birkaç kez yumruklarken hâlâ burunlarına gelen keskin kokunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Kadınlar neden polisiye izlemeyi sever?

Para karşılığı bir insana işkence edilmesini soyredebileceğiniz "kırmızı odalar" gerçekten var mı?

DNA analizleri suçluları saptamada ne kadar etkili?

Bir tutam toprakla cinayet çözmek mümkün mü?

İnsanın kanını donduran seri katil öyküleri Prof. Dr. Sevil Atasoy'un kaleminde hayat buluyor. Yıllarca çözülemeyen cinayetler, Agatha Christie romanlarından fırlamış katiller, akıl almayacak yöntemlerle kurbanlarını yakalayıp öldüren caniler, insan eti yemekten zevk alan canavarlar...

Prof. Dr. Sevil Atasoy, Çin'den Brezilya'ya, ABD'den Avusturya'ya seri katillerin peşinde. Her birinin dehşete düşüren hikâyesini bizimle paylaşırken adli bilimlerin hayranlık uyandıran gelişmesini de aktarıyor. *Cinayet Kokusu*, yine elinizden bırakamayacağınız bir Sevil Atasoy kitabı.

